

ЧОВЕКЪТ НАЙ-СИЛЕН

chitanka.info

Веднъж се събрали всички зверове и решили да си изберат цар, за да има кой да ги командва и води. Всички извикали едногласно: „Лъвът!“

Лъвът се наперил, понадул се и рекъл гордо:

— От мене по юнак няма на земята!

Една мечка, била доста стара и куца — някога я ударил един човек по крака — поразмърдала се и рекла:

— Не се хвали, лъвчо, че от тебе има по юнак на този свят.

Лъвът скочил и извикал:

— Кой е по юнак от мене?

— Човекът! — отговорила старата мечка.

— А къде се намира човекът? — попитал лъвът.

Мечката въздъхнала кротко:

— Слез към полето и ще срещнеш човека.

Не минало много време, и един ден лъвът слязъл към полето. Видял наблизко кон, доближил се със страх до него, поогледал го и попитал:

— Кой си ти?

— Не ме ли виждаш кой съм? — зачудил се конят. — Аз съм кон.

— Ами кой те е вързал тук? — запитал лъвът.

— Човекът ме върза.

— Ами къде е човекът?

Конят рекъл:

— Отиде в гората за дърва.

Лъвът се уплашил, като видял вързан коня, поогледал го, па отишъл в гората. Там видял една кола с впрегнати волове и ги попитал:

— Кой сте вие?

— Волове! — отговорили те.

— Ами защо стоите впрегнати в колата?

Воловете рекли:

— Човекът ни впрегна и ни остави тук, та ние не можем да се помръднем, защото ако сами потеглим колата, ще има после и бой.

Лъвът се уплашил още повече и попитал воловете:

— А човекът къде е сега? Къде мога да го видя?

Воловете рекли:

— Влез по-навътре в гората и ще го видиш. Той отиде там да насече още дърва.

Тръгнал лъвът по-нагоре и видял едни биволи, па ги попитал:

— Кои сте вие?

— Биволи — отговорили те.

— Ами защо стоите тука?

— Човека чакаме да дойде. Той отиде в гората да сече дърва, па после ще дойде, ще натовари колата, ще ни впрегне, па той ще се качи да седне върху дървата, ще си вземе свирката и ще засвири, а ние ще теглим колата.

Лъвът много се уплашил и тръгнал към гората, но погледнал на едно дърво и видял човек, който сечал клони.

— Ти кой си? — попитал го лъвът.

— Аз съм човек.

— Е, аз съм лъвът и съм дошъл да се преборя с тебе, защото една мечка ми каза, че ти си бил по юнак от мене.

Човекът се уплашил, ама рекъл:

— Ще слезна да се преборя с тебе, ама искам да те видя по-напред дали си юнак. Вземи най-напред да счупиш едно дърво, както аз го чупя, па тогава ще се борим.

Човекът искал да излъже лъва да си счупи ноктите или да си изкърти зъбите, че тогава да се борят, защото иначе лоша работа.

Лъвът хванал дървото и започнал да дере с ноктите. Копал с ноктите, гризал със зъбите, докато най-после преял дървото и то паднало. Но при падането затиснало задните нозе на лъва. Тогава човекът слязъл от дървото, взел брадвата и тупа-лупа, тупа-лупа, пребил лъва. После, като видял, че лъвът няма вече душа, натоварил дървата на колата, натоварил най-отгоре и лъва, качил се и той, седнал, засвирил с кавала и подкарал биволите.

По пътя някъде лъвът се свестил, ама не смее да мръдне, да не го набият пак. Човекът стигнал в селото, отишъл си в къщи и още отдалече извикал:

— Жено, жено! Я излез да ме посрещнеш! Докарах пълна кола с дърва и кожух ти донесох, да се топлиш през зимата!

Излязла жената, излезли и децата да видят какъв кожух е донесъл баща им из гората. А той, хванал лъва, хвърлил го от колата и започнал да разтоваря дървата. А лъвът не посмял да мръдне — толкова бил уплашен. Децата се трупали около него и думали на баща си:

— Тате, много голяма мечка си утепал! Как можа да я убиеш?

Като разтоварил човекът дървата, всички влезли в къщата да вечерят, а лъвът останал да лежи на двора. По едно време в къщата се вдигнало голяма врява. Котката изяла изпържената за вечеря риба, а мъжът, като се ядосал, грабнал машата и набил котката. Тя с мяукане се измъкнала едвам и избягала на двора. А лъвът се уплашил още повече. Той, като чул, че в къщата бият някого, че има мяукане и писъци, не посмял да диша дори. А котката, като го видяла, че лежи на двора, отишла при него и взела да го души и да го дърпа за ухото. Лъвът полекичка отворил едното око и като видял котката, попитал тихо:

— Кого биха сега в къщи? Какво се беше случило, та толкова шум и врява се вдигна?

— А, мене ме натупа господарят, че бях изяла рибата, която стопанката изпържи за вечеря.

— Ами не те ли боли? — попитал лъвът.

Котката рекла:

— Не виждаш ли? Мене по сто пъти ме бият на ден, и пак не искам и да зная. Ето сега, изядох им вечерята, те ме набиха, аз дойдох тук и от теб исках да хапна нещо, мислех те за умрял.

Като чул това, лъвът скочил, та побягнал, като си помислил: „От човека и от котката няма по юнак на този свят.“ После отишъл в гората, намерил старата мечка и кротко ѝ казал:

— Бабо мецо, ти ми каза правото, ама аз не те послушах. Сам ходих и видях, че от човека по юнак няма. Само котана може донякъде да се мери с него, защото не му се бои.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.